

Ярмолинецька централізована бібліотечна система
Ярмолинецька центральна районна бібліотека

Щоби не впала Україна на вщент розбитій коліна

Поетична збірка

*Колектив Ярмолинецької
центральної районної
бібліотеки висловлює подяку
голові громадської організації
Правий сектор Канада
Шкільнику Петру Євгеновичу
та його дружині Процюк
Оксані Олександрівні за
допомогу у виданні цієї книги*

2015

84(4 УКР-4ХМЕ)6-5

Щ92

*Щоби не впала Україна на вицент розбитії
коліна: поетична зб. / Ярмолинецька
ЦБС; Ярмолинецька ЦРБ; ред. Ж. В. Олійник, упоряд.
М. А. Гриб . –Хмельницький : [ПП Сторожук О. В.],
2015. - 80с. : фото.*

*Видання містить поезію та прозу наших
земляків про події, що випали на долю українців за
останні роки: революція гідності, військові дії на
сході нашої країни та наслідки цих подій.*

Редактор та автор передмови:

Олійник Ж. В., поетеса, член клубу «Автограф»

Упорядник:

Гриб М.А., директор Ярмолинецької ЦБС

© Ярмолинецька ЦБС, 2015

Шановний читачу!

Ти тримаєш в руках невеличку збірку поезій з куточка нашого подільського краю – мальовничої Ярмолинеччини.

Ці вірші, неначе маленькі струмочки, збіглись за допомогою небайдужих сердець до Ярмолинецької районної бібліотеки, де ними опікувались, ставили на сайті, в соціальних мережах, ділились цією поезією на засіданнях клубу «Автограф», який вже майже десять років успішно функціонує в затишних стінах храму книг. І визріла думка зібрати їх у невеличку збірочку, де всі вірші єднає одна тема – події, що перевернули свідомість українців, у яких відбувалася переоцінка цінностей, сплеск масового патріотизму, тема Майдану і неочікуваної війни.

А вірші надходили й з міст бойових дій, де бійці передавали їх своїм дружинам, подругам по телефону, і вірші рідних, котрі пережили страшну трагедію. віддавши безцінну

жертву цій шокуючій війні – своїх синів, батьків, братів і коханих, і вірші переселенки з Луганщини, яку долею та обставинами, спричинених війною, занесло в наші краї, і вірші просто небайдужих людей, які, можливо, вперше взяли за їх написання, бо вир емоцій, спричинених трагічними і високоморальними подіями в Україні, торкався їх зболілих сердець.

Серед авторів збірки є поети, які є членами Всеукраїнської спілки «Конгрес літераторів України», в доробці яких є не одна збірка поезій, котрі публікуються в альманахах та пресі, та є й автори, які друкуються вперше.

Нехай ця збірка буде своєрідним пам'ятником Героям, які стоять на захисті нашої Батьківщини.

Жанна Олійник

Борбуцький Юрій

*Загинув в АТО при переправі
через річку Сіверський Донець 12
травня 2015 р.*

Переломом по колу святий Божий хліб,
На війні ми сьогодні вже 45 діб.
В зоні АТО ювілей це щасливий.
Так щиро вітаю своїх побратимів.

Ми різні по фаху, ми різні по віку,
Хтось дім будував, хтось міст через ріку,
Хтось бізнесмен, безробітний хтось нині,
Та зараз усі ми в одному єдині.

Потрібно триматися разом нам, браття,
Хмельницький, Луганськ, Донецьк, Закарпаття.
Хто б що не казав нам про наші краї,
Вони всі чарівні, вони всі мої.

Тут прадід із дідом сіяли жито,
В країні, де стільки всього пережито,
Не раз на нас ворог заносив меча,
Та щільно ставали плече до плеча.

Нехай бачить світ і гора Говерла,
Що Україна моя не вмерла.
Ми п'ємо стоячі по самі вінця,
Нас не зламати - ми українці!

*Аеропорт – Маріуполь,
01.11.2014 р.*

Хвилини йдуть, життя минає,
Та миру й спокою немає.
Кривава Сходом їде війна,
І матір плаче не одна:

«Моя дитино, любий сину,
Покинув ти свою родину,
Пішов Вітчизну захищати...»,
Не спить ночами сива мати.

Відважний хлопець, доброволець
В зоні АТО - він миротворець.
Не зміг удома він сидіти,
Коли в країні плачуть діти.

Листа одержав він від сина,
Пройняв до сліз його хлопчина,
Малюнок той намалював,
Де клятий ворог утікав.

Я в тата вірю, він все зможе.
Країна наша переможе.
Свого народу ми сини.
Бог, Україну борони!

*Аеропорт – Маріуполь,
10.11.2014 р.*

Сонце вже не гріє, вітер злий гуляє,
Вже зима – небога холодом лякає.
В серце біль і туга, дощик сльози сіє,
Мир і спокій Сходу подаруй, надіє.

«Росія! Росія!» - в захваті кричали,
Як опам'ятались, тоскно замовчали.
Не того чекали від братів, шановні,
Вовки хижі в серці, добрі друзі зовні.

«Будете ви з нами в нашій федерації!»-
Знову всі в піднесенні, бурхливі овації.
Хлібом й сіллю радо ви гостей зустріли,
Як все обернеться, пізно зрозуміли.

«Винувата хунта!» - хтось горла щодуху.
Ви ж для правди, браття, нашороште вуха.
Холодно в квартирах, знедолені діти,
От вам і Росія! Час вже зрозуміти.

Знищити державу не дамо нікому,
Повертайте душі до рідного дому.

*Аеропорт – Маріуполь,
23.12.2014 р.*

Борбуцька Олена

*Присвячується Лісовенку
Дмитру із м. Суми. Загинув під
Дебальцево. Забирав військову
техніку з в/ч А-1877, що на
ст.Ярмолинці*

Чому так рано ти пішов від нас?
У цьому винна злодійка – війна -
І не злікує в серці рани час, -
І більше не прийде твоя весна.

Ні перший дощ, ні сонце золоте
Вже не побачиш на землі ніколи.
Мене ні рік, ні два, ні три... Проте
Не поведеш дітей своїх до школи.

Хіба потрібен тато їм герой,
Як не пригорне до грудей надійно?
І матері страшний, нелюдський зойк,
І серця біль, що житиме постійно.

Збирає Бог свою небесну рать
У час страждань, випробувань і смути,
Але серця від болю не мовчать,
Ти так потрібен нам,
Тобі ще б бути й бути.

Пути Господни неисповедимы,
И не дано нам этого понять.
Но сорок дней, как ты не с нами, Дима,
Невыносимо близкого терять.

Терзает душу боль твоей утраты,
И сердцу с этим тяжело смириться,
Кого – то глупо делать виноватым,
Такому, видно, суждено случиться...

Наверное, там все – таки нужнее,
Поэтому ты и оставил нас.
Гулять не будешь больше по аллеям,
И сына не проводишь в первый класс.

Душе от этого так больно, стоном рвется,
И невозможно что – то изменить...
Но только пока живи - сердце бьется.
Тебя мы будем помнить и любить.

Що то за доля нашого народу,
З глибин віків, з далеких тих часів
Всі посягали на його свободу,
Тепер зазнали вторгнення братів.

Чому така агресія ворожа?
Що породило цей нестерпний гнів?
І не лякає навіть кара Божа
Та сльози і прокльони матерів.

Ми сильні, нашу волю не зламати.
Нас не злякати пострілами «граду»,
І хоч понесли величезні втрати,
Не боїмось ні кулі, ні снаряду.

Не ми прийшли до вас з війною,
Не ми пролили першу кров.
Та не здамося ми без бою,
Який би ворог не прийшов.

Ми віримо у нашу перемогу.
Ми впевнено ідемо до мети.
Це ви ступили на війни дорогу,
Це ви забули те, що ми брати.

Бучуляк Катерина

За що продав ти Україну?
За долари? Рублі? – скажи-но.
А чи купився на брехню
І з брудом вимішав рідню:
То ми бандери, то фашисти,
А у самого совість чиста?
У всі часи, я знаю, й всюди.
Презреним зрадник був Іуда.
А тих, хто любить Україну
І за її свободу гине,
Не смій ти пам'ять їх ганьбити,
Вони також хотіли жити,
Радіти сонцю і любити.
В жалобі матері, дружини.
Цвіт нації сьогодні гине.
Життя своє за нас віддали.
Хіба землі вам було мало?
Від Балтики і до Уралу
І далі до Владивостоку

Земля, земля – де кинеш оком.
Ви ж захотіли ще чужого.
Отямтеся, заради Бога,
Бо жадібність вас і загубить.
То ж не розвішуйте ви губи.
Своє пильнуйте, доглядайте,
А на чуже не зазіхайте.
Бо хто до нас з мечем прийде,
Від нього ж смерть свою знайде!

«Хай проклята буде війна!»

Хай проклята буде війна
І той, хто її затіяв.
Ураз обірвала вона
Життя людське, плани і мрії.
Прийшла у наш дім біда,
Накрила крилом своїм чорним.
Ворожа, зловісна орда.
Все стерла в пекельних жорнах.
Зруйновані села й міста,
Страждають невинні люди,
У душах лиш біль й пустота,
Дух смерті блукає всюди.
І хто б з нас подумати зміг,
Що встромить сусід ніж у спину,
Ударить під дих навідліг
І втопить в крові Україну?
Ми станемо, вірю, з колін,
І ворога все ж переможемо,
Бо прагнемо миру і змін,

А ти поможи нам, Боже.

Прокиньсь, Тарасе, і побачиш:
Страждає Україна й плаче
Не від чужинця–супостата,
А брат стріляє в свого брата.
І ворогує батько з сином.
То ж безневинно люди гинуть.
А ще сусіди, мов круки,
Рвуть Україну на шматки:
Той кусень Заходу, той Сходу,
Байдужа їм доля народу.
Сини і дочки по світах
На чужині у наймитах.
Жінки, дівчата, матері
Працюють зранку до зорі
Не на своєму вони полі,
А там, де кинула їх доля.
А чоловіки, що й казати!
Будують царськії палати
Панам вельможним-депутатам,
Щоб дах собі хоч полатати

У наймах по усьому світі,
Аби жилося краще дітям.
А в них маєтки на мільйони
І діти вчаться за кордоном.
Що можна, все порозкрадали,
Але, як видно, все їм мало!
Гребуть під себе, хто що може,
Ніщо їх совість не тривожить.
Віддав Тарас здоров'я й сили,
Щоб Україна його мила
Була і вільна і багата,
Та, мабуть, довго ще чекати...

Глушко Олена

Краснодон – Свердловськ Луганської обл.

Війна почалася так несподівано, що люди, звикши до мирного життя, ще не могли собі навіть уявити, що вона вже тоді почалася. Тоді, саме тоді, як рясно цвіли садки, котрі обліпили бджоли; тепло і тихо було, але цю урочисту духмяну красу природи вже через кожні дві години порушували глухі мінометні постріли. Відтоді звір – війна рикав, лякаючи людей. Вже тоді до української землі припадали її сини і пасинки, вона їх пригортала до себе, загиблих і поранених, пригортала землею та обірваним весняним листям.

Дехто спробував виїхати звідти, розуміючи, що чекати там доброго вже нічого, забираючи з собою саме цінне: дітей, теплі речі, гроші та коштовності, і саме з – за останнього так і не змогли виїхати, бо на таких втікачів вже чатували в лісосмугах якісь люди, озброєні, в військових формах, без знаків якоїсь

причетності, і жорстоко розправлялися з тими, в кого можна було щось видерти. Віднімались коштовні машини, а хто не погоджувався мовчки віддати, вже не міг стати на дорозі, бо на той час загиблих ніхто не перелічував. На трасах та на окраїнах міста стали з'являтися «блокпости», на котрих спершу були якісь «ханурики» зі зброєю, які перешкоджали місцевому транспорту рухатись. Але непомітно на тих постах з'явилися військові люди, з військовим досвідом, і зупинки перетворили на укріплення. Була введена комендантська година.

Випускники, що закінчували 11 клас, ризикуючи життям бігали складати іспити. Наближався випускний. Ходили чутки, що готувалися теракти. Але він все ж таки відбувся. Тамуючи подих від жаху та хвилювання, красуні-дівчата та хлопці (в деяких вже вдома чекали повідомлення – виклики до військкомату), змінюючи одне

одного, отримували атестати. Вони ще не знали, що їх чекає далі, вони ще нічого не знали, але їх очі були сумні і зажурені. Передчуття біди вже гризло їх ще дитячі серця. Тестування відмінили. Хто успів виїхати, складали тестування, тамуючи подих не тільки за їх результатами, а і за життя рідних людей, котрі залишились там..., там, де панувала вже на той час така незрозуміло для кого потрібна війна.

Пече, болить і вже не стогне
Оте обірване життя,
Як розуму не збожеволить-
На полі вбитеєдита.

Воно шукати матір вийшло,
Не знаючи, що вже дарма
Його чудовисько – війна,
Знайшло і вбило жартома.

Осінь ковдрою листя скидає додолу,
Нені моєї не буде ніколи,
Дощик осінній шепоче тужливо:
«Ні, не повернеться, це неможливо!».

Вітер гойдає дерева байдуже,
Холод у серці, боляче дуже...
Від втрати гіркої не спиш опівночі,
Не вернеш матусю, хоч виплач всі очі.

Зойки й розпач, все це вже було,
Тисячі раз у таких, як і я,
Вітер зітхає, аж в серце загуло,
Знов укривається сумом земля.

У вибусі летіла квітка,
Ще не зів'яла, а жива.
Вона летіла, а навколо
Сади цвіли, росла трава.
Чекала бджілку, розквітала,
Та ось, в одну єдину мить
Тендітну вибухом підняло,
Їй більше всвіті цім не жить.
Не помилується дитина,
Не буде з радістю тримати,
Вона впаде брудна і димна,
Ніхто не стане підіймати.
Чому весна така квітчана,
Чудова, ніжна та сумна?
Скажи, земля моя кохана,
Чому жахлива ця весна?
Вона цвіла така духмяна,
Усіх собою звеселяла,
У вибусі летіла квітка,
Стогнала навздогін Земля.

Не хоче, і не може бути так,
Всістомлені, всівиснаженівгорі,
Чиможеще для каяття нам знак,
У сивому і вічномупросторі?!

Тремтить душа, вона не може чуть,
Як хтосьіз криком в вічністьвідлітає,
Прийшли ми в світ, щобианголамибуть,
Але чикожен з нас до них шляхи пізнає?!

Не хоче, і не може бути так,
Ми до останнього в душісвоїйщедіти.
Чи,можеще, щоб ми прозріли знак,
До того ще як в вирійвідлітати?!

Край неба плачедощиком скупим,
Тоненький проміньледве – ледвесяє,
Хтосьвіднародженнявжебув святим,
А хтось до Бога стежку не пізнає...

Дзівановська Яніна

Мені наснився страшний сон...

*Присвячується моєму учневі,
бійцю АТО, жителю с.
Антонівці Стойко Валентину*

Страшний наснився сон мені.
Прокинулась під ранок.
Земля і люди у вогні,
І згрищем світанок.

Про допомогу хтось благав
В пекельному тім бою,
Хтось мені в очі заглядав,
Не відала спокою.

Цей голос, рідний і близький,
І погляд наче в душу.
Серце в тривозі: «Хто ж такий?»
Я розгадати мушу.

Від вибухів гула земля,
Та хлопці не здавались.
Молилась не одна сім'я,
Щоби живі zostались!

А вранці телефон дзвенить:
«Я ще живий». Звук обірвався.
Молитись буду я щомить,
Щоб Валентин живим зостався.

Дячок Марія

Неба сотня відлетіла
Крізь кулі і квіти,
Свіча юності зомліла –
Цвіт нації - діти.
Кров гаряча не минає,
Вся на руках ката
Й барикади заливає,
Золоті палати.
Купина в поклін ридає,
Болем горе топить –
Небо янголів збирає
З чертогів утопій.
Духу істини палали,
Гімнами вставали,
Бідність й органи продала,
Й смолоскип Купали...
Під "Градами" в котлах люди,
Київські каштани,
Боже милий, кінець буде
Цим колись майданам?!

Транзит "Смерчу" перемир'я
Довбає і палить,
Всі сумління і сузір'я
За волю - на палю...
Україно! Вставай з колін,
Неси правди свічі –
Крізь війни жахливий плин,
Крізь козацьке віче.
Цвіт врятує Україна,
Ягілків застави,
Вічна слава Україні!
І героям слава!

Коваль Микола

До росіян

Панове,
Путін ваш
Із Криму
Не створить
Для народу
Риму.
А заснує
Там навпаки
Новий ГУЛАГ...
Чи Соловки...
І принесе
Велике горе,
Проліє гарячу
Кров у море.
Тоді людських
Сердець
Вогнем
І Чорне море
Спалахне.

Вогонь-
Направо
І наліво,
Розкине
Попіл
Чорним
Гнівом.
Злетить
Із трона
Грізний цар –
Ваш ненаситний
«Государь».
Нема ж бо
Місця
Для ординців
У щедрім
Серці
Українців.

Не того вибрала в месії,
Не тому в руки дала владу.
Куди ти котишся, Росіє,
Що на братів наслала «Граду»?
Твій блудник жне – чого не сів,
На чужу волю зазіха.
Куди ти котишся, Росіє,
Що не боїшся ти гріха?
Здоровий глузд, продавши силі,
І записавшись в вороги,
Дивись:могила на могилі
Понад Дніпрові береги...
Отут хребти собі ламали
Загарбники і бузувіри.
Тут попелом кістки їх стали.
Непотребом людської віри.
Це ті, хто грабив царство отче,
Хто був грізніший чорних хмар...
І наш Тарас святий із кручі
Насупив брові на примар

Знай – заворушаться кургани
Ї закричать: твій син – злодій!
Воскреснуть славні отамани,
Щоб дати той останній бій.
Від ран твоїх батьки вмирають.
Бо горе сина - владця маєш...
А чим диктатори кінчають, –
З історії ти добре знаєш.

Колотило Галина

Вклонімося героям!

В ці дні, коли Схід України
Палає у вирі війни,
Покинули воїни рідні хатини,
Пішли воювати. Не бачать весни.

Не бачать, як діти зростають,
Всміхаються любо усім...
Та все вороги захотіли
Зробити багатством своїм.

Але боєць – мужній воїн,
І сотні таких, як і він
В боях захистять Україну
Від лютих і злих ворогів.

Тримайтесь у лиху годину!
То ж, Боже, війну відверни!
В боях захистять Україну
України хоробрі сини!

Вклонімося нашим героям
У барвах травневого дня.
А там, на Донбасі, сьогодні

Військові у них завдання.

Хай буде мир! Всі ми проти війни!

Вертайтесь додому живими, сини!

Крицький Сергій

Брат

Нема в світі друга надійніше брата.
Яка це завчасна і болісна втрата.
Сто разом сходили стежок і доріг,
Та від війни я тебе не вберіг.

Ми грались якимось на шкільному майдані,
Одні були наші, а інші погані.
Та раптом зойк, крики, розбите вікно,
Так нам дісталось, та круто було!

Завжди в школі разом, перші синці,
Збиті коліна, кров на щоці.
Бувала у кого з нас чорна смуга,
Та завжди усе задля брата і друга.

Ми разом з тобою, мій брат, до кінця.
Нам наша дружба обом до лиця.
Позаду школа, освіта у ВУЗі,
Та як і раніше, ми справжні друзі.

Вже ми батьки, в мене син, в тебе доня,
Та брату відкрита душа і долоня...
Раптом лунає фатальний дзвінок,
Військова повістка і мужності крок

Лиш той зрозуміє, хто про те знає,
Коли рідний брат на руках помирає.
Твій погляд останній... Яка страшна днина,
Нема чоловіка, ні батька, ні сина.

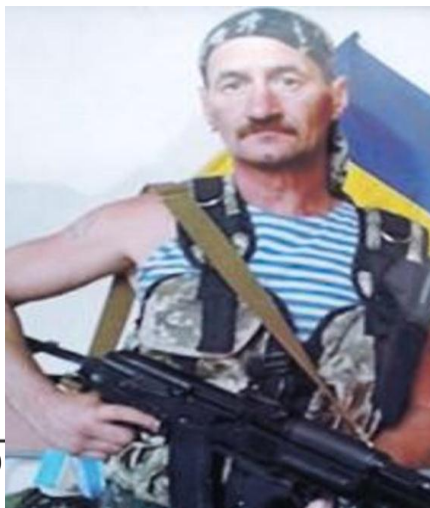
Чому сталось так, і хто винен у цьому,
Тебе не діждались до рідного дому.
Нема в мене брата і друга немає,
І біль цей не втихне, що серце так крає.

*Ярмолинчани, що поклали життя,
захисаючи Батьківщину
2014-2015 рр.*

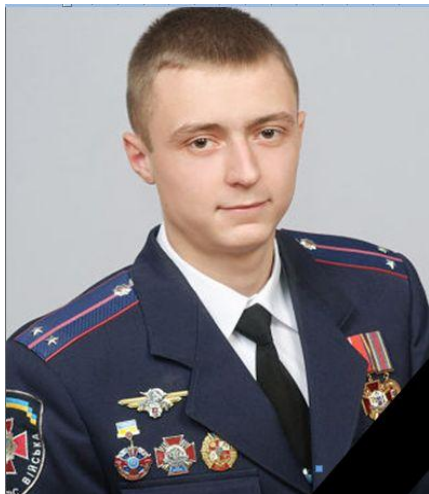

**Костишин Ярослав
Мирославович**
*Проживав в с. Томашівка
(1980-2014)*

Бойко Петро Леонідович
*Народився в
с. Москалівка, проживав в
смт Ярмолинці
(1971 – 2015)*

**Лабань
Роман Олегович**
*Народився та проживав в
с. Сутківці
(1993 – 2015)*

**Борбуцький
Юрій Іванович**
*Народився та проживав
в с. Нове Село
(1974 – 2015)*

**Середюк
Олег Олександрович**
*Народився т проживав
в с. Москалівка
(1988 – 2015)*

Лісничка Олена

Збережім Україну!

Знову в небі летять журавлі
І курличуть так страшно, печально,
Ніби хочуть сказати: «Негайно
Припиніть ту війну, бо самі
Ви безсилі...»

Посіріло враз небо ясне,
Заховалося сонце за крила.
Раптом голос: «Чому це безсила!
Сильна я і здолаю усе,
Ось побачите».

Не одна це людина казала –
Україна промовила нам,
Що не здасться вона ворогам,
Бо вже досить лиха зазнала
За життя.

Ми повірили й віримо досі,
Десь жевріє надія, що все ж
Наша мужність не знатиме меж,

І не вийдемо голі і босі
Із цієї війни.

Журавлі хай у небі літають,
Хай курличуть, махають крильми,
А ми будьмо , шановні, людьми,
Збережім Україну! Хай знають –
Не безсилі ми.

Як ти й казав...

А ти казав, що буде в нас війна,
Що будуть мирні люди помирати,
Заплаче гірко мати не одна,
Коли синочка будуть в зону звати.
Що жити в мирі більше не дадуть
Оті «брати», з якими були разом
У другій світовий такі й ж війні,
Коли пліч-о-пліч груддю захищали
Свою державу, і коли одній
Лише клялися – хоч би й зубами,
Та волю вигризете. Буде незалежність!
Добилися. Тепер оті «брати»
Колишнім воїнам - суцільна протилежність.
Вони почали ту війни вести,
Як ти й казав...

* * *

Розплющ очі, моя Україно!
Подивися на рідних синів,
Які гинуть щодня, щохвилинно,
Закривавлюють землю полів.

Тебе знову бажають скорити,
Відібрати все рідне, святе.
Не дають тобі в спокою жити,
Все їм якось не те, та й не те.

Головне ж то кому? Братам кажеш,
Та які ж то брати, дорога?!
«Як терпіти знущання ці можеш?» -
Плаче гірко земелька свята.

Діточки он сирітками стали,
Більше батька не буде у них,
Ті «брати» їх навек відібрали,
Мов батьків не було у самих.

У сльозах потопають вдови –
Без коханих тепер йти у світ,
Про щасливе життя нема й мови,
Тільки відчай у серці, як лід.

Розплющ очі, моя Україно!
Досить спати! Прокинься! Вставай!
Вже терпіти несила, єдина!
Покажи свою мужність! Давай!

Ломако Ірина

Брату

Я молюся за тебе, брате,
І чекаю тебе додому
Нехай оминуть тебе «гради»,
Хай куля не зложить додолу.

Переглядаю я часто фото –
Тут ми в лісі, а тут з кавунами...
Пам'ятаю, як мріяв про мото,
І сварили за шкоду нас мами...

Ми стали дорослі, інші вже мрії
Інші бажання, пріорітети
Ти захищаєш нашу країну,
А я все хвилююся: Де ти? Де ти?...

Повертайся додому, брате,
Повертайся додому, будь ласка!
Бо без тебе нам дуже важко,
Хоча і в нас тут зовсім не казка...

Луцюк Анастасія, 14 років

Я в тиші помолюся Богу,
Щоб освітив нашу дорогу,
Щоби не впала Україна
На вщент розбитії коліна.
Нехай не плаче більше мати
Уклінно молячись за сина.
На всіх одна біда єдина.
Нехай замовкнуть всі гармати.
...А ми ж були, були братами...
Чому ви так вчинили з нами?
Воскреснем з розцвітом весни.
Ні, ми не хочемо війни!

Мазур Валентин

Україна – матінка свята.

Україно, ти збудила світ
Запалила сонячні світанки
Світло усіх зоряних орбіт
У серця людські хлюпнула п'янку.

Все красиво як би не кати
Кров пролита на святим Майдані,
Де такий народ ще віднайти,
Що краплини жертвує останні.

Кожен подих, поступ, кожну мить
На алтар кладе все без останку,
Душами вкраїнськими горить
Шлях свободи кольору серпанку.

Наша доля, звісно, не проста,
Та найважливіша в цілім світі.
Україна – матінка свята,
За яку вмирають її діти.

Незжбицький Леонід

К Украине

Проходят дни, как-будто бы в тумане,
Куда ведет тебя стезя твоя?
Все держится на подлости, обмане,
Однообразен путь земного бытия.

Не потому ли песня льется грустно,
Что в нашу жизнь вновь ворвалась война,
Что в доме без отца так стало пусто,
Что горькую слезу утрет вдова, страна...

И слово русское померкнет в этом мраке,
И стыдно станет за огромную страну.
Ведь не простят потомки этой драки
Великому народу своему.

Правители приходят и уходят,
И «подвиг» их в кавычках, вздор пустой.
Тот кто убийц послал, тот грех свой в ранг возводят,
Тот в этом мире сам злодей, изгой.

Народ мой многовыстрадал. И все же
Не сломлен дух, и вера в нем жива.
Нам наша независимость дороже
Надменного двухглавого орла.

О, рідна Нене...извини за русский,
Я здесь живу, родился здесь и рос.
В час испытаний, горестный и грустный.
Люблю тебя до боли и до слез.

Що ж за доля НАМ ДІСТАЛАСЬ?

В день соборності і свободи України

Моя мила Україно,
Матінко єдина.
Що ж за доля нам дісталась,
Кому завинила?
Кому стала на заваді,
Твоя свята воля?
Чому дітям твоїм, мамо,
Така важка доля?
Чому землю України,
Ділять, відбирають?
І на шию наших діток,
Ярмо одягають.
Знов сусіди незалежність
Нашу не пробачать,
Знову гинуть наші люди
І від горя плачуть.

Нас палили, убивали,
Голодом морили,
Вимирали цілі села,
Та ми жили, жили.
Невже ми не можемо,
Як всі люди жити
Навіщо ж вам, ворожі діти,
Країну ділити.
Єднайтеся, брати мої,
Бережіть країну,
Не простять нам наші діти
Ось таку провину.
Не корився рід козачий,
Краще смерть, ніж пута.
Слава синів України
Не буде забута.

«До бою, до бою»

Ти не плач, не плач, моя голубко,
Час прийшов за Землю постояти.
Усміхнись, матусю, мені легше буде,
І тебе і дім наш покидати.

Знаю, мамо, що завдав Вам болю.
Не судилась доля без гармат.
Коли хтось до нас прийде з війною,
Відсіч має дати син – солдат.

Приспів: За землю, за волю, за кращу долю
До бою вставайте, брати,
В нас мати єдина, свята Україна,
А ми її вірні сини.

Війна є війна, смерті полем гуляти.
Сивіють від горя батьки.
За рідний край кожен має стояти,

Бо хто, окрім нас? Бо хто, як не ми!

Біля серця мого є хустинка маленька,
Що хрестиком вишила ти.
І грудка сірої, з дому земельки,
Яку наказала мені берегти

Приспів: За землю, за волю, за кращу долю
До бою вставайте, брати,
В нас матиєдина, свята Україна ,
А ми її вірні сини.

У небі, на суші і в синьому морі
Ворогів ми зупиним, де б вони не були.
До бою! До бою! За край свій, за волю.
Бо хто, окрім нас? Бо хто, як не ми!

Героїв своїх народ не забуде,
А тих, хто продався, навек проклянуть.
Земля під ногами горіти в них буде,
Їх підлість й ганьбу небеса не приймуть.

Олійник Жанна

Новорічні бажання

«Про що я мрію?» – запитаєш ти
Не забарюся я відповідь знайти,
Щоб було вдосталь снігу для санчат,
Щоб було тепле хутро у зайчат,
І щоби на кожнісінький поріг
Прийшов з добром Новий Щасливий рік!
Щоб радо усміхались малюки,
Ніхто щоб не втирав сльози з щоки.
І щоб настав вже той жаданий час,
Коли б вогонь війни зітлів, погас.
Щоби наш уряд поважав народ,
А не співав собі хвалебних од,
Що врешті засудили всіх катів,
Тим втишили народу біль і гнів.
Щоб Бог не полишав нас у біді,
Не гинули щоб хлопці молоді,
Не плакали би донечки й сини
Батьків, що не вернулися з війни.

Щоб не зреклись героїв ми своїх,

Хто на Майдані, хто в бою поліг,

І тих скалічених уже на все життя,

Лиш пам'ять не потерпить забуття.

Козацький дух, щоб у кожному воскрес,

Щоб наша міць зростала до небес,

Щоб хата з краю – вже не наш девіз,

І щоб комусь притисли добре хвіст.

Ялинка щоб засяяла в вогнях,

Щоб прилетів свободи вільний птах,

Щоб були мир і спокій в Україні

Нужденній, зболеній та рідній і єдиній.

* * *

*Присвячується земляку,
майданівцю і добровольцю
Віктору Боднару і канадському
волонтеру, вихідцю з України
Петру Шкільнику*

Їм по долі судилось зустрітися в Щасті
В самім пеклі війни, де рясніють напасті.
Вони з різних країн, але відстань не вада
- «Правий сектор Україна»
- «Правий сектор Канада»

Міцний потиск руки, погляд вічі у вічі
Скупі фрази, солоні слівця чоловічі,
Совість їх поводитир, а не уряд чи Рада
- «Правий сектор Україна»
- «Правий сектор Канада»

Добровольцем пішов, бо змиритись не сила,

Я інакше не можу, пробач мені, мила.

Задля тебе, дочки і онуків заради
Правий сектор України,
Правий сектор Канади

Волонтер на війні теж герой із героїв,
У смертоносному Щасті зустрілись ці двоє,
В їхніх мужніх серцях не зів'є кубло зрада
- «Правий сектор Україна»
- «Правий сектор Канада»

В усі грізні часи завжди були герої,
Боронити Вітчизну ставали до зброї.
Час настав і для них, бо це честі їх справа
- «Слава Україні!»
- «Героям слава!»

Не вбивай синів моїх

Не вбивай синів моїх - бо я мати!
Іх плекала квітами біля хати.
Доглядала, щоб росли ставні, дужі,
І щоб вродою були наче ружа.
Наче сонечко, теплом завжди зігрівала,
Наче дощиком добром поливала.
Вже зросли сини моїпрехороші,
Щоби вивчити обох склала гроші.
Щоб були поміж людей у повазі,
Не зганьбили себе в жодному разі.
Ти ж посік синів моїх градом смерті,
Ліпше, дітоньки, самій було вмерти.
На шматочки розірвав мою душу.
Задля пам'яті обох жити мушу.
Надгрібки поставлю їм, складу гроші,
І посаджу квіти там пре

хо

ро

* * *

Ой, ховала мати сина, ховала.
Колискової йому заспівала.
Спи спокійно, сину мій, ясне сонце,
Не постукаєш мені у віконце,
Вже не ступиш на поріг, скажеш, «Мамо,
Чом встаєш, рідненька, так рано – рано?
Вже літа твої, на жаль, не на літо,
Порадійіще сповна цьому світу».
Як мені радіти, синочку?
Вбрала тебе в кращу сорочку,
В ту, котру сама вишивала,
Стібок до стібка підбирала.
На вінчання її вишила, сину.
Не судилось. На війні ти загинув...
Чорним кольором жура розлилася,
А червоним кров твоя запеклася...
Час тобі у вирій рушати,
Бо чекають побратими – солдати.
Чуєш, дзвонами тебе всі вітають,

Бо полеглі на війні царство мають...

Ой, летіли птахи в вирій, летіли,
Покружляли над подвір'ям, не сіли.
Розчинились в вишині синій – синій,
Віддали серця свої Батьківщині.

* * *

Не звикнеш до болю, до втрати,
А втрати - пекельні жалі,
Відходять і вічність солдати
Лишаючи слід на Землі.

Заплакали вдови і діти,
матусі зів'яли з лиця
Вам пам'ять, вам вдячність, вам квіти,
Як рано спинились серця!

Цвіт нації в полум'ї гине,
Війні ще й не видно кінця.
Та ворог нізащо не спине
Усіх патріотів серця,

Кому ж стала матір чужою?
Збирайте валізи й гайда,
За вами свавіллям й бідою
Новітнього часу орда.

Нам було і є що втрачати.
Вам марився легкий успіх.
Лягли в рідну землю солдати.
Ви ж в шахтах топили своїх.

Сусіде, мій вороже. брате,
За тебе також помолось.
Як більма з очей твоїх зняти,
Велика й збезчещена Русь.

Народ ще отямиться, знаю,
І вклониться брату: "Пробач",
та довго ще в рідному краю
Стоятиме стогін і плач.

Тримаймось, бо ми того варті.
Надіймось, бо ми ще живі.
Єднаймося, браття, єднаймось!
На даній нам Богом землі

* * *

Зневірились у сподіваннях –
та не в собі –
самих!

І боляче душі від фальші
і біль не втих,
І гіркота розчарування –
вогнем в серцях.

За совість встали на Майдані,
а не за страх.

Чи зрадили, чи відступились,
піді вгадай?

А обіцяли, обіцяли
спасенний рай.

І кожен б'є себе у груди –
«святий, свята»!

Даруйте, правда, добрі люди,
одним – одна!

За гідність встали на Майдані –
Майдан без меж.

Свою ж ви гідність розтоптали
і нашу теж.
Та за полеглих в бою правимо,
мов Фенікс – птах,
У повний зріст ми знову встанемо
здолавши страх.
Ні ти, ні я Майдан не зраджу,
бо це святе.
Ще в добрий ґрунт зерно потрапить
і проросте,
Ще час просіє мов крізь сито
дні і роки,
І вірю все не марно було,
а навпаки.
Тоді повернеться синами
небесна рать,
І не судити, не карати,
а величать.

Статкевич Леся

Ні! Скажемо війні.

Земля багата, Богом дана,
Завжди манила ворогів,
Для брата старшого жадана,
Забрать її він захотів.

Хто ж міг подумать, що так вийде?
Що сколихнеться світ в біді!
Що він в країну нашу прийде,
І Крим загарбає собі.

Частину Сходу розтрощили,
То ж число біженців зросло
В рідних домівках вік прожили,
А зараз прахом все пішло!

Життю радійте, дітям, внукам,
Хліб – сіль хай буде на столі.
В єднанні миру запорука.

- Ні! – твердо скажемо війні.

На захист став нам воєдино
Вільнолюбивий увесь наш люд.

Знов усміхнеться Україна,

Тебе ж чекає Божий суд.

То жпросим Бога дуже щиро

В своїх молитвах кожду мить,

Щоб було небо чистим, синім

І щоб ворог пішов геть.

Тоді повернуться додому

Безстрашні наші вояки.

Все відбудуємо, відновим.

Ми з вами, рідні східняки!

Повірте, любі, і так буде,

Бож Новий рік вже настає.

Народ наш мир таки здобуде,

І війна зникне назавжди.

Вітаю, друзі, з Новим Роком!

Здоров'я зичу, щастя всім,

Натхнення в творчості, допоки

Ще ручка держиться в руці.

Життю радійте, дітям, внукам,

Хліб – сіль хай буде на столі.

В єднанні - миру запорука.

- Ні! – твердо скажемо війні.

Туз Віра

Єднаймося

Вже осінь в права свої вступила,
Пензлем кинула всі кольори
І землю листям легко вкрила.
Стоять в задумі велетні – дуби.

Так хочеться, щоби душа раділа
Та милувала очі осені краса,
Але немовби скам'яніла,
І по обличчі котиться сльоза.

То плаче мати, жінка і кохана,
Бо проводжають хлопців на війну,
Така ж бо доля чоловікам дана,
Щоб захищати земленьку свою.

Горить земля від градусів і гарматів,
Від болю й горя стогне весь Донбас,
Коли вже стихне стогін ранених солдатів?

Коли вже страх залишить нас?

Молімося, батьки, за всіх синочків наших,
Молитви наші - оберіг для них.
Просімо Бога, щоб просвітлення дав сусідам
нашим,
Відкрив їм очі й вивів з лабіринтів тих.

Від віку і довіку народи наші - браття,
І родове коріння переплетене у них.
Тож розумійте, Що впаде на голови прокляття,
Господь вами не дозволить роз'єднати їх.

Бо Україна – ненька в нас єдина!
Від Бога воля дана їй.
На Схід і Захід не ділима,
І благодать і мир Господь пошле землі моїй.

Молитва за сльози сильніша...

Схилився солдат над побратимом
І тихо шепоче: «Тримайся! Живи!»
На тебе чекає кохана із сином,
І молить: «Живим лиш прийди!»

Солдате, тобі ще жити й творити,
У тебе ще стільки в майбутньому справ,
Ще вивчити діток, їм долю зростити,
А ти вже зовсім сивий став.

Навіщо так рано дорослішають діти,
Осколки рвуть тіло. Старі й молоді
Не в силах жахіття вандалів терпіти,
Засій, Боже, мир ти на нашій землі.

Не плачмо, а тільки молімось, молімось
Молитва за сльози сильніша завжди.
Захищати Україну уклінно клянёмсь,
Щоби тебе, нене, спасти від біди.

Герої не вмирають

Ти більше не побачиш, як цвітуть сади,
Ти більше не почувеш шелесту діброви,
Як закурличуть в небі журавлі,
І усміхнуться в небі зорі.

Бо куля снайперська взяла життя твоє,
Влучила в козака до схід сонця.
Яке ж тепер буде життя моє?
І хто постукає в віконце...

Хто прийде, і пригорне, поцілує?
Хто заспокоїть серденько дівоче?
Що за тобою день і ніч сумує,
І лиш тополя листям затріпоче.

Лунає знов: – Герої не вмирають!
І жити будете, поколи ми живі.
Ви віддали життя, про це всі знають,
Щоби чужинцям не віддати й клаптика землі.

Ти більше не побачиш, як цвітуть сади...

Швець Микола

Рондель про мрію під кулями

Чекайте – як закінчиться війна
І зброю розберуть на сувеніри,
І заростуть травною капоніри,
З очей негайно впаде пелена –
Це значить – протилежна сторона
Світліша стане до якоїсь міри.
Чекайте – як закінчиться війна
І зброю розберуть на сувеніри,
Розвіється нарешті запах сіри,
Відореться від кривди борона,
Душа нарешті буде панівна,
Колись ми вправно лиш орати вміли...
Чекайте – як закінчиться війна.

А дочекатись зважились не всі,
Не всі стерпіли, щоби не стріляти –
Для них ще будуть вогнища палати,
І зброя у спотвореній красі
Смертельну месо буде відправляти.
Усіх на світ привела ненька – мати,
А дочекатись зважились не всі,
Не всі стерпіли, щоби не стріляти –
І душегуб отримує зарплату.
Інформаційна служба «Бі-Бі-Сі»
Передала з провінції Васі –
Усі чекали грандіозне Свято,
А дочекатись зважились не всі.

Швець Ніна

Майдан

За кращу долю піднялися люди
Мільйонною стіною на Майдані,
І вирішили твердо і назавжди
Вже не коритися кримінальній владі.

На «беркутів» з камінням і без зброї,
В єдиному і гордому пориві,
І падали навек уже герої
Із гаслом в серці: «Слава Україні!»

Людський і Божий суд катів осуде,
Ми ж не здамось, така вже наша вдача
Так хочеться, щоб більше вже ніколи
Так гірко не співали «Пливе кача...»

Час випити прийшов до дна нам горе,
Та радість будемо ми пити ще й пити.
Ще щастя нас чекає неозоре

Такий народ нікому не скорити.

Україні

Рідна земле моя, Україно!

Тобі Путін вдягає терновий вінець

В рясних каплях кровавих, калино,

Коли ж мукам настане кінець?

Брати наші, брати росіяни!

І кого ж з «Градів» стріляєте ви?

Коли ж мир в наших душах настане,

Щоб згасити вогонь війни?

Вставай, нене моя Україно!

Підніми свою голову вище.

Задля тебе все зроблю, єдина,

Хоча куля все ближче свище.

В тебе вірю, мій краю, моя доле!

Я без тебе травинка зів'яла.

Не зречусь і не зраджу ніколи,

Я без тебе й любов не пізнала б.

Зміст

Передмова	3
Борбуцький Ю.	5
Борбуцька О.	11
Бучуляк К.	16
Глушко О.	21
Дзівановська Я.	28
Дячок М.	30
Коваль М.	32
Колотило Г.	36
Крицький С	38
Лісничка О.	42
Ломако І.	47
Луцюк А.	48
Мазур В.	49

Незжбицький Л. _50

Олійник Ж.56

Статкевич Л. ____67

Туз В. _____69

Швець М. _____76

Швець Н. __78

Літературно-художнє видання

***Щоби не впала Україна на вицент розбитії
колїна***Поетична збірка

Упорядник

Гриб М.А.

Редактор

Автор передмоми

Олійник Ж. В.

Підписано до друку 2015р. Формат 12,5x16,5
Папірофсетний. ГарнітураTimesNewRoman
Друк різнографією. Наклад 100 примірників.

Віддруковано з готового оригінал – макета

Ярмолинецька ЦРБ

Смт. Ярмолинці, площа 600-річчя Ярмолинець, 1а